

ת"פ 2614/11/13 - רשות הטבע והגנים ירושלים, ע" בא כוחה עוה"ד גיורא עדתו נגד גלית נעמני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2614-11-13 רשות הטבע והגנים ירושלים נ' נעמני

בפני	כבוד השופט הישום אבו שחאדה
מאשימה	רשות הטבע והגנים ירושלים ע" בא כוחה עוה"ד גיורא עדתו
נגד	
נאשמת	גלית נעמני ע"י בא כוחה עוה"ד צדוק חוגי

החלטה

1. בפני בקשה מטעם הנאשמת להורות על ביטול כתב האישום וזאת ממספר טעמים: היעדר סמכות מקומית לבית המשפט לדון בעבירה נשוא כתב האישום; העבירה התיישנה ולכן לא ניתן בכלל להגיש כתב אישום; טענת הגנה מן הצדק בשל התעמרות בנאשמת מטעם המאשימה.

כתב האישום

2. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר מייחס לה ביצוע עבירה של נהיגה בחוף הים בניגוד לסעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים תשנ"ז - 1997. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 12.5.13 בשעה 13:46 או בסמוך לכך, בחוף "גן לאומי פלמחים" נסעה הנאשמת ברכב שטח מסוג ג'יפ טויוטה והחנתה אותו במרחק של 64 מטר מקו המים. הנאשמת עשתה את מעשיה למרות שבחוף נמצא שילוט האוסר נסיעה ברצועת החוף. לנאשמת לא היה היתר למעשיה אלה.

השתלשלות ההליכים

3. מתוך קריאת הבקשה של הנאשמת לביטול כתב האישום, תגובת המאשימה והתשובה לתגובה עולה התמונה הבאה, מבחינה כרונולוגית:

א. 12.5.12 - המועד הנטען בכתב האישום לביצוע העבירה. הודעת הקנס

נמסרה לנאשמת באותו היום;

ב. 19.6.12 - הנאשמת שלחה למשיבה "בקשה להישפט";

ג. 18.1.13 - מוגש כתב אישום לבית משפט השלום בקריית גת במחוז דרום;

ד. 17.6.13 - ניתנת החלטה של כבוד השופטת נעם חת מקוב מבית משפט

השלום בקריית גת ואשר לפיה "נוכח שינויים בסדרי עבודה בבית המשפט, יועבר התיק לשמיעה בפני כבוד השופטת דינה כהן בבית משפט השלום באשקלון";

ה. 11.10.13 - ניתנת החלטתה של כבוד סגנית הנשיא, השופטת דינה כהן בבית

משפט השלום באשקלון, וזאת בעקבות בקשה שהוגשה ע"י הנאשמת, לפיה לבית המשפט אין סמכות מקומית לדון בכתב האישום וכי "היה מקום להגיש את כתב האישום באחד מבתי המשפט במחוז המרכז". על כן, הורתה על ביטול כתב האישום כנגד הנאשמת, בטרם הקראה.

ו. 3.11.13 - המאשימה מגישה את כתב האישום לבית משפט השלום ברמלה.

טענות הצדדים

4. הנאשמת טוענת כדלקמן:

א. לבית משפט השלום ברמלה אין סמכות מקומית לדון בכתב האישום מאחר ומקום ביצוע העבירה מצוי בתחום השיפוט של בית המשפט השלום בראשון לציון;

ב. העבירה נשוא כתב האישום היא עבירת קנס כהגדרתה בסעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב - 1982 (להלן: **חוק סדר הדין הפלילי**), ועל כן, תקופת ההתיישנות לצורך הגשת כתב אישום היא שנה מיום ביצוע העבירה. לפיכך, מאחר וכתב האישום הוגש לבית המשפט השלום ברמלה ב-3.11.13 בעוד שהעבירה בוצעה לכאורה ב-12.5.12, הרי שחלפה תקופת ההתיישנות וכתב האישום דינו להתבטל.

ג. בית משפט השלום ברמלה הוא בית המשפט השלישי שבו מתנהל תיק זה ויש בכך משום התעמרות בנאשמת, דבר שמקים טענה של הגנה מן הצדק שתוביל לביטול כתב האישום.

5. המאשימה משיבה לטענות הנ"ל כדלקמן:

- א. העבירה נשוא כתב האישום בוצעה באזור השיפוט של בתי משפט השלום במחוז מרכז, שלהם סמכות מקבילה מבחינה מקומית ולכן דין טענת חוסר הסמכות המקומית להידחות;
- ב. אין תחולה לסעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי מאחר וקיים דין ספציפי שחל על העבירה נשוא כתב האישום והוא חוק העבירות המינהליות תשמ"ו - 1985. בנוסף לכך, העבירה נשוא כתב האישום היא עבירה מסוג עוון ותקופת ההתיישנות בגינה היא חמש שנים ולא שנה;
- ג. הטענה של הגנה מן הצדק, נעדרת כל בסיס וגם אם טענה המאשימה בהגשת כתב האישום למחוז דרום, אין בטעות זו כדי להצדיק שימוש בסנקציה החריפה שמתלווה לטענת ההגנה מן הצדק, קרי ביטול כתב האישום.

טענת חוסר סמכות מקומית

6. סעיף 6(א) לחוק סדר הדין הפלילי, קובע כדלקמן:
- "דנים נאשם בבית המשפט אשר **באזור שיפוטו נעברה העבירה** כולה או מקצתה, או נמצא מקום מגוריו של הנאשם".
7. הנאשמת טוענת שהיא מתגוררת בראשון לציון. בנוסף, אין מחלוקת שהעבירה בוצעה בתחום השיפוט של עיריית ראשון לציון. סעיף 2א(א) לצו בתי המשפט (הקמת בתי משפט שלום ואזור שיפוטם) התש"ך - 1960, מגדיר את הביטוי "אזור שיפוט" כדלקמן:
- "אזור שיפוטו של בית משפט שלום, למעט בתי משפט השלום כאמור בסעיף קטן (ב), יהיה המחוז שבו הוא נמצא".
8. סעיף 2א(ב) לצו בתי המשפט הנ"ל, מתייחס לבתי משפט במחוז חיפה ובמחוז הצפון שאינם רלוונטיים לענייננו. על כן, ברי שאזור השיפוט של בית משפט השלום ברמלה כולל בתוכו את כל **המחוז** שבו הוא נמצא, הוא מחוז מרכז, שכולל בין השאר גם את העיר ראשון לציון (ראו גם את הגבולות של המחוזות השונים כאמור **בהודעה על חלוקת שטח המדינה למחוזות ולנפות ותיאורי גבולותיהם** (ילקוט פרסומים תשי"ז מספר 531, מיום 11.4.57, עמ' 761, לתיקוניה השונים של הודעה זו במהלך השנים)).
9. לסיכום, הטענה של הנאשמת שבית משפט השלום ברמלה נעדר הסמכות המקומית לדון בכתב האישום, נדחית.

העבירה נשוא כתב האישום הינה עבירה מנהלית

10. בכתב האישום מיוחסת לנאשמת עבירה של נהיגה בחוף הים בניגוד לסעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים תשנ"ז - 1997. סעיף 1(א) לחוק העבירות המינהליות תשמ"ו - 1985 (להלן: **חוק העבירות המינהליות**) קובע כדלקמן:

"שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות כי עבירה על הוראה שנקבעה בחוק מהחוקים המנויים בתוספת הראשונה או בתקנות שהותקנו לפיו, שאינה פשע, היא עבירה שבשלה ניתן להטיל קנס בדרך מנהלית (להלן- עבירה מנהלית); הקביעה יכול שתהיה דרך כלל, בתנאים או בסייגים".

11. שר המשפטים התקין את תקנות העבירות המינהליות (קנס מינהלי - עבירת נהיגה ברכב בחוף הים) תשס"א - 2001. בסעיף 1 לתקנות אלה נקבע כדלקמן:

"עבירה על סעיף 2 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, תשנ"ז - 1997 (להלן- החוק), לענין נהיגת רכב בחוף הים, שלא למטרה מהמטרות המפורטות בסעיף 3 לחוק האמור, היא עבירה מינהלית".

12. בנסיבות אלה, העבירה נשוא כתב האישום הינה עבירה מנהלית אשר מוסדרת בחוק העבירות המנהליות ובתקנות שהובאו לעיל. על כן, מדובר בדין ספציפי שגובר על הוראותיו של סעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי, שאינו חל בענייננו.

אופן סיווג העבירה נשוא כתב האישום

13. סעיפים 2 ו-7(א) לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, תשנ"ז - 1997 מורים כדלקמן:

2. לא ינהג אדם ברכב בחוף הים.

7. (א) הנוהג ברכב בחוף הים בניגוד לסעיף 2, דינו-

קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

14. על כן, העבירה נשוא כתב האישום הינה עבירה שהעונש בצידה הוא קנס בלבד, כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין ואשר מורה כדלקמן:

עמוד 4

61" (א) על אף האמור בכל חוק, מקום

שהוסמך בית משפט בחוק להטיל קנס, רשאי הוא להטיל -

(3) אם קבוע לעבירה עונש מאסר למעלה משנה ולא יותר משלוש שנים - קנס עד 75,300 שקלים חדשים."

15. כאן עולה השאלה מה הסיווג של העבירה נשוא כתב האישום (חטא, עוון או פשע).

16. סעיף 24(2) לחוק העונשין מגדיר עבירה מסוג "עוון" כדלקמן:

"עבירה שנקבע לה עונש מאסר לתקופה העולה על שלושה חודשים ושאינה עולה על שלוש שנים; **אם העונש הוא קנס בלבד - קנס העולה על שיעור הקנס שניתן להטיל בשל עבירה שעונשה הוא קנס שלא נקבע לו סכום.**"

(ההדגשה לא במקור)

17. גובה הקנס במקרים שבהם מדובר ב"קנס שלא נקבע לו סכום" מוגדר בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין ואשר מורה כדלקמן:

61" (א) על אף האמור בכל חוק, מקום שהוסמך בית

המשפט בחוק להטיל קנס, רשאי הוא להטיל -

(1) אם קבוע לעבירה עונש מאסר עד

שישה חודשים או קנס בלבד, **או קנס שלא נקבע לו סכום -**
קנס עד 14,400 שקלים חדשים."

18. במקרה שבפני, העבירה לפי סעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים תשנ"ז - 1997, היא עבירה **שנקבע לה סכום**, הווה אומר, אין תחולה לסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין. בנוסף, נקבע גובה קנס מפורש בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, ואשר הינו בסך של 75,300 ₪, ובכל מקרה, הינו גבוה יותר מ-"קנס שלא נקבע לו סכום" (שעומד על 14,400 ₪ לפי סעיף 61(א)(1) לחוק העונשין). כאמור, בסעיף 24(2) לחוק העונשין נקבע "... ואם העונש הוא קנס בלבד - קנס העולה על שיעור הקנס שניתן להטיל בשל העבירה שעונשה הוא קנס שלא נקבע לו סכום."

19. לסיכום, הנני קובע כי העבירה שבפני לפי סעיפים 2 ו-7 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ז - 1997, היא עבירה מסוג "עוון".

תקופת ההתיישנות

20. סעיף 9(א)(3) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

9. (א) באין הוראה אחרת לעניין זה בחוק אחר, אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו מיום ביצועה -

(3) בעוון - חמש שנים".

21. בנוסף, בסעיף 22א(א) ו-(ב) לחוק העבירות המנהליות, נקבע כדלקמן:

22א (א) אין בקביעת עבירה כעבירה מנהלית כדי לשנות

את סיווג העבירה כאמור בסעיף 24 לחוק העונשין.

(ב) לעניין התיישנות, עבירה כאמור בסעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי או בכל חיקוק אחר הקובע מועד התיישנות עבירה, לפי העניין, **יראו את מועד הטלת הקנס כמועד ההעמדה לדין**, ואולם אין במועד הקבוע בסעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי או בחיקוק כאמור, לפי העניין, כדי למנוע הגשת כתב אישום כנגד מי שביקש להישפט לפי חוק זה או להמיר כתב אישום בקנס מנהלי, אף אם עבר אותו מועד".

(ההדגשה לא במקור)

22. במקרה שבפני, מועד הטלת הקנס הוא 12.5.12. על כן, מועד ההתיישנות חל חמש שנים לאחר מכן, היינו ביום 11.5.17. על כן, טענת הנאשמת שחלפה תקופת ההתיישנות להגשת כתב האישום, דינה להידחות.

הטענה של הגנה מן הצדק

23. הנאשמת טוענת שעומדת לה טענה של הגנה מן הצדק שיש בה בכדי להביא לביטול כתב האישום כנגדה, וזאת מחמת התעמרות של המאשימה בכך שכתב האישום כנגדה עבר בין שלושה בתי משפט שונים: בית משפט שלום בקריית גת, בית משפט שלום באשקלון ובימ"ש שלום ברמלה.

24. אכן, נפלה טעות אצל המאשימה בעת שהגישה את כתב האישום לבתי המשפט במחוז דרום, אך אין בטעות זו בכדי להקים לנאשמת טענה של הגנה מן הצדק מחמת התעמרות מטעם המאשימה. ככל שנפל פגם במקום שבו הוגש כתב האישום, הרי שפגם זה בא על פתורנו עם קבלת טענתה של הנאשמת ע"י בית משפט השלום באשקלון בדבר חוסר סמכות מקומית. הנאשמת לא יכולה לקחת את אותה טענה בדבר חוסר סמכות מקומית ולטעון אותה כל פעם מחדש תוך שימוש בכותרות שונות, תחילה כטענת "חוסר סמכות מקומית" בבית משפט שלום במחוז דרום ולאחר מכן כטענת "הגנה מן הצדק" בפני בית משפט שלום במחוז מרכז.

25. יתר על כן, לעניין ההעברה של התיק מבית משפט השלום בקריית גת לבית משפט השלום באשקלון, המצויים באותו מחוז, מדובר בהחלטה מנהלית גרידא של מערכת בתי המשפט שאיננה קשורה במאשימה. במילים אחרות, המאשימה לא יכולה לשאת באחריות לשיקוליה המנהליים טכניים של מערכת בתי המשפט במחוז דרום. בכל מקרה, אין להחלטה מנהלית זו ולא כלום עם טענה של הגנה מן הצדק.

26. לסיכום, הטענה בדבר הגנה מן הצדק דינה להידחות וכתב האישום שבפני ממשיך לעמוד בעינו.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ד, 25 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.